

Toen

Als je geluk hebt bezoek je het eiland slechts één keer in je leven, en blijf je er net lang genoeg om te weten dat het bestaat. Sommigen onder ons zijn er nooit geweest, zullen er ook nooit komen en weten niet wat ze zich erbij voor moeten stellen. Anderen hebben pech en vertoeven er regelmatig. In het ergste geval komen ze er nooit meer vandaan.

Ik vertoefde er regelmatig. Elke minuut die ik er doorbracht was te lang. Ik had het eiland zo vaak bezocht dat het steeds lastiger werd om na het bezoek de weg naar de werkelijkheid terug te vinden. Ik wilde niet tot die groep behoren die vast kwam te zitten op het eiland. Niet voor de rest van mijn leven gevangen blijven in de nachtmerrie van het verleden, nadenken over gemiste kansen, verloren liefdes en miljoenen traandruppels.

Op het eiland is het altijd koud en schemerig. De zon schijnt er niet. Je bent er alleen. Het tijdverdrijf bestaat uit het terugblikken op gebeurtenissen die je hebben beschadigd en het tellen van nieuwe wonden. Je komt er nooit iemand tegen. De mensen zijn daar nooit gelijktijdig. God is er wel, maar die zwijgt en grijpt niet in omdat het eiland een creatie van de mens is, en hij de mens zijn vrije wil heeft gegeven.

Als je eenmaal op het eiland bent geweest, zul je altijd in staat zijn anderen te herkennen die er ook zijn geweest. Het is de blik in hun ogen. Een zweem van angst, verwarring, verstomming.

Maar vooral het verdriet. De geur van constante en onverdraaglijke pijn die hun aura uitademt, dwars door hun beleefde glimlach heen.

De kou was iets waar ik nooit aan zou wennen.

‘Zijn we klaar?’ vroeg ik op nonchalante toon.

Ik wilde niet laten merken dat ik inmiddels aan het bibberen was als een gek. Als professioneel model mag je niet te veel klagen over ongemakken. Die zijn onderdeel van je werk en daar betaalt een opdrachtgever je goed voor. De fotograaf bekeek even de laatste beelden.

‘Ja. Voor jou zit het erop, Maries.’

Ik liep het water uit en pakte een stukje verderop mijn badjas die ik dankbaar om me heen sloeg. Van het idee dat ik bevrijd was van mijn ongemakken kreeg ik het direct warmer. Het mooiste moment van de werkdag was weer aangebroken: ik was klaar met een opdracht en had met een halve dag werk bijna een half maandsalaris verdiend. Ik groette de andere twee modellen die toekeken hoe ik wegliep. Het waren jonge modellen met misschien een of twee jaar werkervaring. Ze zagen mij als hun grote voorbeeld. Voor hen was ik iemand die het gemaakt had. Iemand die het leven leidde dat zij graag wilden leiden. Waarschijnlijk verdienden ze de helft minder dan ik vandaag en zou het bureau waarvoor ze werkten de andere helft in eigen zak steken. Straks zouden ze thuiskomen en hun vriendinnen bellen om op te scheppen over het geld dat ze vandaag gekregen hadden met een paar uur werken op het strand. Hun vriendinnen zouden jaloers reageren en zeggen dat ze zouden

willen dat ze ook zo'n droombaan hadden. De jonge modellen zouden zich bevoorrecht voelen en smachtend uitkijken naar de volgende boeking.

In de geïmproviseerde verkleedruimte van een strandtent begon ik gewoontegetrouw direct mijn make up van mijn gezicht te verwijderen. Na een fotoshoot wilde ik geen moment langer dan nodig was het meisje zijn dat de visagist van mij gemaakt had. Mijn gedachten waren alweer bij wat ik hierna zou gaan doen. Lekker naar huis en in bad tot mezelf komen. Ik droogde me af en deed lange sokken aan voordat ik mezelf soepel in mijn strakke spijkerbroek hees. Daarna volgde een hemd, een T-shirt met lange mouwen en mijn dikke wintertrui die tot halverwege mijn dijbenen viel. Ik was blij dat ik eraan gedacht had warme kleding mee te brengen. Eenmaal buiten, besloot ik de terugreis naar huis toch nog even uit te stellen. Ik kwam niet elke dag op het strand en ik hield van de zee. Verlangend de zeelucht opsnuivend besloot ik om van de voorjaarszon te genieten en een kleine strandwandeling te maken.

Mijn gedachten dwaalden af naar het afgelopen weekend dat ik met Farid doorbracht. Vrijdag was het overbekende sombere gevoel steeds meer naar de voorgrond getreden. Bij het invallen van de avond had ik me teruggetrokken en was ik in bijzijn van hem weer op mijn eiland beland. Het ging niet bewust. Dat gaat het nooit. Farid heeft het meestal eerder door dan ik.

Met een zucht gooidde ik wat platte kiezelsteentjes de zee in en probeerde ze te laten ketsen over het water. Dit lukte maar half. Het was hoog tijd voor een cappuccino. Ik liep de eerste strandtent binnen die ik tegenkwam en nestelde me op een plek met uitzicht op zee. Het was niet druk. Ik keek in de richting van twee serveersters

die met elkaar aan het praten waren. Eén van hen had haar rug naar mij toe gekeerd en ik kreeg nog net een stuk van haar string te zien die boven haar strakke spijkerbroek uitstak. Ik stak mijn hand omhoog en trok zo de aandacht van haar collega. Die kwam direct naar me toe om mijn bestelling op te nemen. Vluchtig keek ik op de kaart en bestelde een cappuccino met appelgebak. Vlak voor de serveerster wegliep, veranderde ik van gedachten. Ik liet het appelgebakje schieten. Het werd een bruin broodje met kaas, pesto en tomaat.

Farid had vrijdag een paar keer mijn verstrooide blik gevangen. Pas toen we 's avonds in bed lagen vroeg hij het.

‘Wat is er met je aan de hand?’

Als het kon had ik zijn vraag met een oppervlakkig antwoord weggewimpeld en was ik weggelopen om zogenaamd iets uit de koelkast te pakken of iets anders wat mezelf uit zijn zichtveld onttrok. Helaas lagen we op bed en eindigde ik met het voeren van een gesprek waar ik geen zin in had. Hoe meer hij vroeg, hoe meer ik zweeg. Ik wist dat ik nergens kon schuilen en voelde tranen opkomen terwijl ik me probeerde te ontworstelen uit zijn liefdesgreep. Ik wilde niet huilen. Niet bij hem. Krampachtig probeerde ik weg te zwemmen naar het eiland, maar hij liet niet los. Ik protesteerde, wilde mezelf wegtrekken en voelde mijn benen verstijven. Maar Farid was simpelweg niet van plan om mij te laten gaan of mij op mijn zwakste moment met rust te laten. Toen brak er iets in mij. Ik huilde en de tranen bleven komen. De druppels vonden hun weg naar de aarde, waar zij aansloten bij een rivier van oud zeer. De pijn in mijn hartstreek was nog uren daarna voelbaar. En precies zoals het hoorde regende het buiten, want God huilde met mij mee.

Farid hield me vast. Meer kon hij niet doen. Hij wist nooit precies wat er op zulke momenten in mij omging. En omdat ik dat zelf ook nauwelijks wist, bleef ik hem het antwoord op de vraag wat er met mij aan de hand was - zoals altijd – opnieuw schuldig.

Bedachtzaam nam ik een paar slokjes van mijn cappuccino. De laatste tijd voelde ik steeds minder motivatie om aan alle eindeloze verplichtingen te voldoen. Ik begon te fantaseren over hoe het zou zijn als ik helemaal geen verplichtingen meer had en was steeds meer ‘afwezig’. Ik voelde me gevangen in de rol van een jonge vrouw die haar werk en sociale leven volledig te danken had aan haar looks. Iedere keer weer verbaasde het me hoe snel mensen die al jaren uit mijn leven waren me weer konden vinden als mijn gezicht weer ergens opdook. Toen ik eens in een spotje van een nieuwe mobiele telefoonprovider had meegedaan die een maand lang op televisie had gedraaid, ontving ik direct acht nieuwe vriendschapsverzoeken van oude bekenden op Facebook en Hyves en bleef ik ge-sms’t en gebeld worden door vrienden en kennissen. Telkens met felicitaties en complimenten, alsof het een prestatie was om met je gezicht op televisie te verschijnen. Met prestaties had het niet zoveel te maken. Je was het type dat ze zochten, of niet. Dat ik kon leven van modellenwerk had niet zoveel met dat soort opdrachten te maken. Ik was niet elke week in een commercial te zien, stond niet elke maand in een fashion magazine en ik hing ook niet wekelijks in de bushokjes. Het waren vooral de buy-outs en de regelmatig terugkerende fotoshoots en reclamefilmpjes die het grote publiek niet te zien kreeg waar ik van kon leven. Shoots voor bedrijfsfolders, i-commercials, relatiemagazines, internetsites en winkelketens. Daar kwamen zelden foto’s uit die interessant

materiaal opleverden voor mijn portfolio. De meest esthetische foto's waren van fotoshoots die onbetaald waren of slecht betaald werden. Shoots van fotografen die op interessante locaties iets thematisch wilde schieten en ik als het ware onderdeel werd van wat Farid een gesamstkunstwerk zou noemen van fotograaf, stylist en visagist. Soms werd ik benaderd door beginnende fotografen die een afstudeeropdracht deden en graag met professionele modellen wilden werken. Deze onbetaalde zogeheten TFP-shoots leverden mij prachtige foto's op voor mijn portfolio. Aangezien die elk jaar gevuld moest worden met nieuwe foto's was het doen van TFP-opdrachten een terugkerend ritueel. De afgelopen jaren had ik er wel steeds minder tijd voor gehad. Daarom deed ik het nog maximaal twee keer per jaar en alleen als er een professionele stylist en visagist bij betrokken waren en ik de reiskosten vergoed kreeg. Binnenkort was er weer een jaar verstreken. Dan zou het modellenbureau weer om nieuwe foto's vragen. Deze keer zou ik aan de oproep geen aandacht besteden. Het werk begon me te vervelen en ook de TFP-shoots konden me niet meer verleiden. Ik wilde niet langer slechts gelukkig zijn op foto's, maar ook in de werkelijkheid daarbuiten. Vereeuwigd worden op een andere manier dan het meisje op de catwalk of het zoveelste reclamespotje. Ik wilde meemaken hoe het was om echt deel uit te maken van de maatschappij. Mijn steentje bijdragen aan de wereld. Mijn leven was voorspelbaar geworden. Ik vulde mijn dagen met iets leuks ondernemen met vrienden of poses aannemen voor een flitsende camera. Over een paar maanden zou ik dertig worden. Dat zag je nu nog niet aan me af, maar op een zeker moment zou ik in verval raken. Dan was het gedaan met modellenwerk en gedaan met de overvloedige aandacht waar ik de

helft van de keren niet eens op zat te wachten. Farid, die een paar jaar jonger was, zou mij op gegeven moment misschien niet meer interessant vinden. Mijn benen, die net als negentig procent van de overige vrouwelijke bevolking de eerste sporen van cellulites begonnen te vertonen, zouden mijn ware leeftijd onthullen.

Mijn mijmeringen werden verstoord door een meeuw die voor mij landde en mij met donkere priemende oogjes bijna beschuldigend aankeek. Ik keek terug en vroeg me af of hij het op mijn broodje had voorzien. Het lot van een meeuw lijkt te worden bepaald door eten of op zoek gaan naar eten. Zodra iemand een sandwich tevoorschijn haalt, hollen ze ernaar toe om vervolgens geduldig te wachten tot er een kruimel hun richting uit valt. En dit gebeurt bijna nooit. Wel triest om op mensen te moeten rekenen als meeuw zijnde. Want mensen zijn onbetrouwbaar, onvoorspelbaar en egoïstisch. Ik gunde de meeuw mijn laatste stukje brood en legde wat geld op tafel. Het was hoog tijd om weer terug te gaan naar Amsterdam.